

Egy jámbor sváb Taizéért

Alois Löser az ökumenikus testvérközösség új priorja

1971 nyarának derekán, amikor egymás mellett ütöttük fel sátrunkat a taizé-i réten, nem messze a Kiengesztelődés templomától, Alois Löser 17 éves volt, én 16. A vékony, szőke, aszketikus és komoly Alois Stuttgartból érkezett a dél-burgundiai ökumenikus dombra, egy katolikus ifjúsági csoporttal, amelyet Klaus Beurle káplán vezetett. Én saját szakállamra, egyéni zarándokként jöttem Freiburgból. Megindító dolgokat éltünk meg Taizében annak az Ifjúsági Zsinatnak az előkészítése közben, amelynek ez volt a vezérgondolata: „A feltámadott Krisztus azért jön, hogy ünnepet készítsen, előkészítse a kiváltságok nélküli, hatalom nélküli, mások szolgálatára szabad egyház tavaszát.”

Felejthetetlen napok voltak, amelyek mindmáig hatóan irányt szabtak életünknek. Ott volt például találkozásunk sok portugállal, a velük alkotott közösségünk. Ők erőszakmentes baloldaliakként megtagadták a katonáskodást a portugál diktátor, Salazar afrikai gyarmati háborúiban, és börtönbüntetésük letöltése után jöttek Taizébe. Vagy a fiatal spanyolokkal folytatott beszélgetések. Ők a korai hetvenes években baloldali katolikusokként Franco diktátor fasiszta diktatúrája ellen dolgoztak. A demokratikus Spanyolországért végzett titkos tevékenységük nagy személyes kockázatvállalással ment végbe.

Alois Löser csoportvezetője, Beurle, a sváb pap kevéssel később a rottenburgi püspök, Georg Moser egyetértésével belépett a taizéi közösség-

be. Ma a würzburgi ferences kolostorban él – miután sok éven át tevékenykedett a dél-ázsiai Bangladesben.

Alois Löser 1970/1971-ben fogott tüzet Taizében. Fellelkesülve a közösség nyitott és magával ragadó szellemétől, a következő években újból és újból visszatért Burgundiába. A nyugat-svájci alapító és református ökumené-teológus, Roger Schutz karizmatikus kisugárzása búvőkörébe vonta az ifjú svábot.

„19 évesen aztán tartósan Taizéhez kötődtem”, meséli Löser. „Ennek oka Roger testvér hasonlíthatatlan szívjósága, valamint spiritualitása volt: tágas, szeretetteljes volt, és átlépett minden törvényi és felekezeti szükségsegen.” Taizében intézményellenes, felszabadító hit élt.

1974-ben a Kiengesztelődés templomában ezek részvételével megtartott ünnepélyes istentiszteleten lép be „Alois testvér” a testvérközösségbe. A következő években a közösség megbízásából katolikus és ökumenikus teológiát tanul Lyonban.

Csak a kilencvenes évek közepén tér vissza néhány intenzív munkával töltendő napra ifjúságának városába, Stuttgartba. Célja, hogy „imádkozzék, énekeljen, medítáljon, megélje a közösséget és a kiengesztelődést”. Szállásmesterként – sok stuttgarti gyülekezettel együtt működve – az 1996-os szilveszteri találkozót szervezi, amelyre kerekén 70 000, Taizéért lelkesedő fiatal érkezik Lettországból, Litvániából, Ukrajnából és egész Európából. „Akkoriban egészen új kapcsolatba kerültem szülővárossal”, meséli a taizéi dombon tett séta közben.

Az évtizedek során enyhe franciás színezet lopózott be Alois testvér sváb németjébe. Kapcsolata a hazájával érintetlen. Édesanyja, húga és bátyja mindmáig Stuttgart keleti részén él. „Rendszeres látogató vagyok itt”, mondja az új prior. Egészen kis gyermekként költözött családjával Bajorországból a Neckar-folyó mellé. Stuttgart keleti részén nőtt fel, a Zeppelin Gimnázium-

ba járt. Szabad idejében a Szent Miklós plébánián mozgolódott, ministrált, és tagja volt a Katolikus Ifjúságnak. „Sok akciót szerveztünk a Harmadik világ javára”, meséli, és nevet.

A 90 éves prior, Roger Schutz erőszakos halálának híre (az esti ima közben egy fiatal román nő leszúrta) a kölni ifjúsági világtalálkozón éri utol Alois testvért. Azonnal útnak indul, és visszatér Taizébe. Az alapító, Roger Schutz már nyolc évvel ezelőtt a most 51 éves teológust jelölte ki utódjául.

Alois testvér sok év óta az ökumenikus ifjúsági találkozók egyik szervezője. Eközben olyan betekintésre tesz szert a kelet- és nyugat-európai fiatalok lelki helyzetébe, mint csak kevesen. „A fiatalok ma sok bizonytalanság közepette nőnek fel, bizonyteljesítményi diktátumok világában. Sok fiatal keres iránymutatást, és sokan, akik Kelet-Közép-Európa szétcsúszott családjából és szétfűzötté váló társadalmából származnak, viaszgázra szorulnak”, mondja a töprengő, mégis határozott szerzetes.

A taizéi testvérek körében tréfásan „arkangyalnak” hívják. Éveken át igen gyakran ült Roger Schutz mellett az asztalnál. Most összetett feladat áll előtte: a négy kontinensen több mint 100 tagot számláló közösséget, illetve az ökumenikus ifjúsági találkozók fiataljait a karizmatikus alapító nélkül kell elvezetnie a jövőbe – és közben nem szabad hagynia, hogy bekebelezzék a szervezett egyházak, azok kívánságai és pénze.

Az új prior foglalkozása nehéz. Roger testvért ugyanis nem lehet lemasolni. Alois testvérek nőtlen férfiak feszültségekkel teli közösségét kell vezetnie, azt a közösséget, amelyet eddig a karizmatikus alapító és apafigura uralt. Roger Schutz kifelé maga volt a jóság. De belül időnként tigrisként vezette férfiközösségét, ezért az utóbbi ötven évben számos testvér hagyta el a közösséget. A hibákból okult domonkosokéhoz vagy ferencesekéhez hasonló rendi demokrácia Taizében nem létezik. „Vivre le provisoire, vivre l’aujourd’hui de Dieu”, „Éljük meg a beláthatatlant, Isten mai napját”. Ki tudja, hogy ez Alois testvérek is olyan könnyedén megy-e majd, mint az alapító Roger-nak?

Thomas Seiterich-Kreuzkamp

Forrás: Publik-Forum, 2005/17

